

EMILIE
Bestselerių autorė
RICHARDS

Vestuviu žiedai
Trilogijos „Senandoa slėnis“ pirmą knygą

Knygute.lt

Emilie Richards

**VESTUVIŲ
ŽIEDAI**

Trijų knygų serija
„Šenandoa slėnis“
Pirma knyga.

Versta iš: Emilie Richards, *Wedding Ring*,
Harlequin Books, 2004

© Emilie Richards McGee, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ieva Valskytė-Janušaitienė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Vita Andriušytė, knygos viršelio dizainas, 2010

© Corbis/Scanpix, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

ISBN 978-609-03-0607-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Aistrą skiautiniams pajutau Arkanzase, kur išvykau baigusi koledžą drauge su vyru. Ten mudu pamėgome liaudišką muziką, kalnus ir juose gyvenančius žmones, o labiausiai sužavėjo skiautiniai ir juos kuriančios moterys.

Po daugelio metų pagaliau ir aš galiu vadinti save skiautinių kūrėja. Bet esu ir rašytoja, todėl istorijos, kurias atskleidžia skiautiniai ir papasakoja jų kūrėjos, man įdomios ne mažiau nei skiautinių kūrimas.

„Vestuvių žiedai“ – pirmoji trilogijos „Šenandoa slėnis“ knyga. Ji – apie Šenandoa slėnį, esantį JAV Virdžinijos valstijoje, apie tradicinius skiautinius ir moteris, kurių gyvenimus jie praturtino ar netgi pakeitė. Buvau sumaniusi parašyti knygą, kurioje ypatingą vietą užimtų skiautinių kūrimas, o parašiau tris, jose pasakojimas sukasi apie trijų skirtingų raštų skiautinius. Tikiuosi, kitos dvi trilogijos dalys – „Begalinė grandinė“ ir „Meilės mazgas“ – Jums taip pat patiks.

Esu be galo dėkinga Stoun Kauntri moterims ir visoms skiautinių kūrėjoms, kurios įkvepia mane kūrybiškumu, atsidavimu ir širdies šiluma.

Emilie Richards (Emili Ričards)

1

Kai Tesa Makrei galiausiai suprato, kad neprivers senelės atidaryti namo durų, ji pasiryžo praleisti likusią tvankaus ryto dalį menkame verandos šešėlyje. Tai nebuvo visiškai veltui švaistomas laikas. Iš savo stebėjimo vietos – ant senų girgždančių sūpuoklių – ji galėjo matyti kone viską, ką norėjo sužinoti apie senelės pasaulį.

Pirmiausia šis Šenandoa slėnio kampelis – nors buvo dalis vietovės, garsėjančios natūraliu savo grožiu, – nepateisino lūkesčių.

Atidaromo lango girgždesys – tiesiai Tesai virš galvos – nutraukė vertinimo procesą.

– Tu vis dar ten, panelyte? Žinai, neprašiau, kad atvažiuotum ir tikrai neprašiau šitų!

Sulaukusi trisdešimt septynerių, Tesa – vidurinės mokyklos anglų kalbos ir literatūros mokytoja – jau daugybę metų nebebuvo „panelytė“, bet dabar ne metas prieštarauti. Helenos Henri žodžius palydėjo šiugždesys ir oras stauga prisipildė ne taip reikalingo lietaus, o popieriaus gniutulų, slystančių skardiniu stogu ant žemės. Tesa pamėgino suskaičiuoti krantančius popierius. Mažiausiai tuzinas. Paskui,

po trumpos pertraukos, dar pustuzinis.

Langas virš verandos vėl su trenksmu užsivėrė.

Tesa laukė, kol popieriaus kruša baigsis. Tada atsistojo, pakėlė ir ištiesino gniužulėlį, nukritusį ant verandos laiptelių. Į ją žvelgė dvi moterys ir vyriškis – visi plačiai besišypsantys, spindinčiais sidabriniais plaukais, sustoję golfo lauke.

– „Gryn Springso pensininkų bendrija, – garsiai perskaitė Tesa, – nes šiandien yra pirmoji likusio jūsų gyvenimo diena.“

Ji vėl sugniaužė popierių delne ir pagalvojo, kiek panašių brošiūrų jos motina – Nensė Vitlok – atsiuntė Helenai per pastarąsias savaites. Kai iš viršaus nieko daugiau nenukrito, Tesa grįžo ant sūpuoklių, prisitraukė kelius prie krūtinės, padėjo ant jų smakrą ir tęsė stebėjimą.

Pakeliui į mažą Toms Bruko miestelį ją – kaip visada – sužavėjo melsvai žalsvi kalnai, laukinių cikorijų ir trūkažolių žiedais nusėti kelkraščiai, ramūs, nuo karščio apduję raguočiai ir arkliai, pasklidę po Virdžinijos kalvų atšlaites ir pievas. Bet tai tebuvo panorama, kaimo peizažas ir, deja, senelės fermoje, kepinamoje

nenuilstančios saulės, vaizdas buvo visiškai kitoks.

Sausra, apėmusi visą slėnį, šioje dalyje buvo ypač nuožmi. Kukurūzai nesieks kelių Liepos ketvirtąją¹, kuri tebuvo už trijų dienų: keletas akru² kukurūzų, augančių kitapus kelio nuo senelės namų, atrodė kaip pakrikęs, nuniokotas ir saulėkaitoje džiūvantis bonsų sodas. Jei-gu čia nepalis – ir daug – kukurūzai nesieks kelių nė per Darbo dieną³.

O dar tas karštis. Virdžinija niekaip nepanašėjo į vasaros oazę, netgi Tesa – vietinė – neprisiminė karštesnės liepos. Laukdama, kol senelė dar kartą apsvarstys savo galimybes, Tesa tikriausiai išprakaitavo visą kvortos⁴ talpos šaltinio vandens butelį. Oras nė nejudėjo. Bitės nezvimbė. Vapsvos, susirentusios pilį pakraigėje, pakėlė tiltą ir pasislėpė savo tvir-

---

¹ Liepos 4-oji – JAV Nepriklausomybės diena. Tai valstybinė šventė, paprastai švenčiama linksmai ir triukšmingai, su daugybe fejerverkų, paradų, karnavalų ir pan. (Čia ir toliau – vert. past.)

² 1 akras = ~0,4 hektaro.

³ Darbo diena (angl. *Labour Day*) JAV švenčiama pirmąjį rugsėjo pirmadienį.

⁴ 1 kvorta = 1,14 litro.

tovėje. Netgi mėlynieji kėkštai paskelbė paliaubas varnoms ir snūduriavo vieni šalia kitų Helenos dvynių klevų lapijoje.

Langas vėl sugirgždėjo.

– Pasiimk ir šituos, jei jau pradėjom! – suriko Helena. – Manai, man reikia tavo prašmatnių dovanų?

Žemyn nupleveno naktiniai, paskui juos – chalatas, kuriuos Tesa buvo padovanojusi senelei paskutiniojo gimtadienio proga, ir nusileido ant vijoklinės rožės, nevaržomai išsikėtojusios palei verandos turėklus ir pinučius. Drabužiai išdriko lyg švelniai violetiniai ir rausvi žiedai – geriausi žiedai, kokius toji rožė buvo sukrovusi per daugybę pastarųjų metų.

– Tavo motinos taip pat! – pridūrė Helena.

Tesa tikėjosi, kad Nensė nepadovanojo Helenai pianino ar seifo. Apsidžiaugė pamačiusi, jog vienintelis daiktas, nuvinguriavęs žemyn, buvo tamsiai raudonas nertinis, nusileidęs ant bugienio šalia rožės.

Langas vėl užsitrenkė.

Nuo karščio leipstanti Tesa stojiškai įsmeigė akis į Mazanuteno kalnus toluoje. Nei Alegenio, nei Mazanuteno kalnai, supantys šią viršutinę Šenandoa slėnio dalį, nebuvo vien vaizdai

iš atvirukų. Jie buvo tikri, gyvenami kalnai, juose ištisus amžius glaudėsi augaloti žemdirbiai, žvelgiantys į nuokalnes kaip į iššūkį, o į taikius, klestinčius slėnius – kaip į atlygį. Visas slėnis buvo gyvas liudijimas, kad kaimo gyvenimas – idealizuojamas ir branginamas milijonų miestiečių – vis dar egzistuoja.

Bet šiandien čia, Fičo kryžkelėje, gyvenimas apskritai, atrodo, paslaptinai išgaravo. Per visą tą laiką, kiek Tesa sėdėjo verandoje, prakaitavo ir tyliai meldėsi, kad senelė galiausiai pasiduootų ir pakviestų ją vidun, nepravažiavo nė vienas automobilis. Nuo tada, kai išsuko iš vienuoliktojo greitkelio Šenandoa upės link, maža žalia Tesos tojota buvo kelių karalienė. Jokių traktorių, jokių vežimų su šieniu, jokių pašėlusių raitų paauglių, beprasmiškai stumiančių vasaros popietę.

Atrodė, kad Helena Fičo kryžkelėje karaliauja vienui viena. Jeigu senelė šiame name numirtų, – ji būtent taip ir ketino padaryti, – iki kas nors susiprastų, kad jos nebėra, spėtų virsti mumija.

Langas vėl sugirgždėjo. Tesa įsivaizdavo viduramžių riterius, iš bokštų pilančius verdantį aliejų ant įsibrovėlių galvų apačioje. Ji pastatė kojas ant grindų, susidėjo rankas ant kelių ir

sąmoningai pamėgino atpalaiduoti įsitempusius pečių raumenis.

– Ir nepamiršk šito! – riktelėjo Helena.

Pirmoji popierių lavina buvo panaši į krušą, antroji atrodė kaip sniegas. Pastelinių spalvų sniegas. Vienas iš smulkių skutelių nusileido ant verandos grindų. Tesa pamatė, kad tai čekio kamputis, – greičiausiai vieno iš daugybės, kuriuos buvo atsiuntusi jos motina, vieno iš daugybės, kurių Helena Henri niekada taip ir neišgrynino.

Tesa laukė, kada langas vėl užsitrenks. Kai taip nutiko, ji palinkčiojo galvą pirmyn atgal, paskui – į šonus ir nusprendė: Helena nesirūpina ferma.

Senasis Stounburnerių ūkis – taip ši vieta vadinasis iki Paskutiniojo teismo dienos – niekada nebuvo gražus. Tai buvo vokiečių imigrantų įkurta ferma, joje iš tiesų daug padirbėta: atvykėliai susirentė pirmąją lūšną iš medinių rąstų, mulų ir daugybės sūnų padedami išvalė laukus, nuo šalčio žvarbo kalnų šešėliuose naktimis ir kaito po vasaros dangumi.

Helena – Stounburner iš prigimties – kone šešiasdešimt metų darbavosi šioje fermoje sulaukdama labai nedaug pagalbos. Ji kažkaip

vertėsi ir išlaikė šią žemę, nepaisydama augančių mokesčių už nekilnojamąjį turtą, – kažkokiu būdu viską tvarkė. Tačiau dabar buvo akivaizdu, kad nieko nebedaro.

Kiemas atrodė apleistas. Važiuodama namo link Tesa buvo priversta apvažiuoti duobes, neką mažesnes nei lietaus nutekėjimo grioviai abipus kelio. Viendienes ir bijūnus, kurie prieš dešimtmečius buvo apaugę griovių pakraščius, dabar gožė piktžolės ir juosmenį siekiantys medeliai; tvora aplink daržovių lysves buvo pasvirusi ir skylėta.

Namas taip pat atrodė apleistas. Virdžinijos laukuose buvo tūkstančiai tokių namų: apjuostų ilgomis giliomis verandomis, skardiniais stogais, apkaltų baltai dažytais lentomis, kurias nuolatos reikėdavo kiek patvarkyti. Dūrys su tinkleliu skyrė pagrindines namo duris nuo likusio pasaulio, kviesdamos į namus vėjelius ir kaimynus.

Šiandien tai buvo tipiškas, bet sparčiai griūvantis namas. Išorės problemų su kaupu, kad vertėtų jas vardyti. O viduje? Vidus buvo paslaptis, juoda siaubingų galimybių duobė. Tesa žinojo tik tiek, – visi žinojo tik tiek, – kiek vienas iš kaimynų papasakojo Tesos motinai.

Atpasakodama tą pokalbį Nensė Henri Vitlok

berte bėrė sakinius lyg bijotų, kad pabaigos taip niekuomet ir nepasieks.

- Nežinau, kaip Ronas Kleibornas sužinojo mano telefono numerį, bet sužinojo, ir tai turbūt visiškai nesvarbu. Tada jis pasakė... - Nensės balsas pasikeitė, mėgdžiodamas vyriškio kalbą: - „Ponia, man gaila, kad turiu jums tai pranešti, bet jūsų motulei negerai. Ji nebeišgina laukan ir nieko nebeįsileidžia vidun. Bet ką mačiau pro priekines duris, tą mačiau. Nuo to man širdis galėjo sustoti. Juk ji buvo tokia tvarkinga... na, net manieringa senutė. Ar suprantate, ką noriu pasakyti?“

Šioje vietoje Nensė stabtelėjo ir pridūrė nepatikliu savo pačios balsu:

- Lyg būtų manęs, kad aš tikrai nesuprantu.

Tesa vis dar nebuvo tikra, ar motiną labiau pribloškė pati žinia, ar jos skleidėjas. Kleibornas? Girtuoklis plevėsa Kleibornas, skundžiantis Henri?

Tesa, žinoma, buvo pirmas žmogus, kuriam Nensė paskambino, padėjusi ragelį po pokalbio su ponu Kleibornu. Dieve apsaugok, kad Nensė į šią - ar į bet kurią kitą - problemą imtų gilintis viena pati. Ne, tokiomis akimirkomis ji vadovaudavosi tam tikru ritualu: grąžydavo

rankas ir visaip jomis mosikuodavo, viešai grieždavo dantimis, be sustojimo berdavo „aš juk tau sakiau, kad ten yra bėdų“ ir „jei tik manęs kas nors bent kartais paklausytų“...

Bet kalbant apie pačią problemą – nei Nensė, nei Tesa nežinojo, kokio ji didumo. Helena atsisakė įsileisti Nensę ir Tesos tėvą Bilį į namą, kad šie pasižiūrėtų, ką turėjo galvoje ponas Kleibornas. Nensei pagrasinus pasiskųsti sveikatos departamentui arba šerifui, jie visi susitiko prie sodos vandens aparato Voltono ir Smūto vaistinėje, o ne viduje.

Pasak Nensės, Helena tada atrodė netvarkinga. Bet, žinoma, Nensei, kasryt šventai skiriančiai mažiausiai valandą laiko savo išvaizdai puoselėti, bet kas, seniau nei prieš akimirką išėjęs iš grožio salono, atrodė nekaip.

Be to, Nensė tvirtino, kad Helena buvo paniurusi. Tai taip pat ne naujiena. Geromis dienomis žmonės sakydavo, kad Helena yra mėgėja kivirčytis, užsispyrusi ir tiesmuka. Geros dienos buvo retenybė. Kur kas dažniau buvo kalbama, kad ji bjauri, sunkaus charakterio moteris, tokia pirmoji pasičiuptų vargšą Toto iš

Dorotės rankų ir įduotų šerifui⁵.

Taigi tuo metu panašių naujienų ir reikėjo laukti. Tačiau istorija netikėtai pasisuko: Helena – Tesai vis dar buvo sunku tuo patikėti – prisipažino, kad ji darosi pernelyg lėta. Bilio kantriai klausinėjama ji prisipažino, kad iš tiesų nebegali tvarkytis taip kaip anksčiau, kad iš tiesų namas nėra toks švarus koks turėtų būti, kad iš tiesų ji nėra tikra, ką galėtų padaryti. Helena Stounburner Henri, pagyvenusį supermoteris namine suknele, prisipažino, kad jai iš tiesų gali – tik gali – reikėti šiek tiek pagalbos.

Savaime suprantama, nors ten ir nebuvo, Tessa puikiai žinojo, kas paskatino tolimesnius pokalbio posūkius. Kol Bilis švelniai traukė iš Helenos tiesą, Nensė garantuotai citavo apygardos potvarkius, pokalbius su sveikatos departamento pareigūnais, informacijos gabalėlius, surankiotus domintis galimybe paskelbti senstantį giminaitį neveiksniu. Pabaigai ji greičiausiai ėmė giedoti himnus kiekvieniems senelių namams dešimties mylių spinduliu aplink Ričmondo miestą....

---

⁵ Toto ir Dorotė – Franko Limeno Baumo romano vaikams „Nuostabūs Ozo šalies burtininkas“ veikėjai.